

Lyda Dirkse-de Heer

Als kind was ik al bezig met klei. Eerst met plasticine, die vette gekleurde kinderle klei, later werd dat de gewone klei. Na de opleiding 'Keramiek' aan de Academie St Joost te Breda, raakte ik verslingerd aan de draaischijf, maar gaandeweg ontstond de behoefte om ruimtelijker te gaan werken. Aanvankelijk waren het experimentele schaal- en vaasvormen, opgebouwd uit dunne plakken klei. Toen onze zoon Walter verongelukte is mijn werk 180 graden gedraald. Het werk is groter en sculpturaler geworden. Gelijktijdig is het glas erbij gekomen, dat ik tussen of op de sculpturen verwerk. Glas in laagjes gesneden en aan elkaar versmolten geeft speling met het licht en zeggingskracht aan mijn sculpturen. Het eerste werk wat ik weer uit mijn handen kon krijgen na dit drama, was een sculptuur voor op zijn plekje. Ik heb erop geslagen en gebeukt om het in model te krijgen en mijn tranen zijn erin meegebakken. In klei kan ik veel van mijn emoties kwijt, zoals ook bij de sculptuur 'Vanachter de Horizon'. Ver voorbij de wolken komen bemoediging en kracht met wijd uitgespreide vleugels aangevlogen, om vervolgens neer te strijken op de plek waar ze willen zijn. Het is al een wat ouder werkstuk, maar ik ben er nog steeds tevreden over. Natuurlijk vind ik meestal mijn laatste werk weer het mooiste. Zo leg ik elke keer weer de lat hoger om een nog mooier werkstuk te maken. En kijk ik er dan naar, dan geeft dat voldoening. Enfin, ik ben blij dat ik klei!

www.lydadirkse.nl

Vanachter de Horizon, 50 cm hoog